

ת"פ 50070/02/11 - מדינת ישראל נגד ישי שרבף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50070-02-11 מדינת ישראל נ' שרבף
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י לשכת תביעות מחוז ש"י
נגד
ישי שרבף
ע"י ב"כ עו"ד אלי כץ
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת התקיפה המיוחסת לו ולקבוע את אשמתו בעבירת האיומים, כפי שיפורט להלן:

העובדות וגדר המחלוקת

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ואיומים לפי סעיף 192 לחוק זה.

הנאשם כיהן שנים רבות כרכז ביטחון היישוב אלון. ביום 8.1.09 בכניסה ליישוב אלון הגיע למקום מר שאדי חוסייסי (להלן: המתלונן), נציג חברת מודיעין אזרחי, ועימו שני מאבטחים חדשים אמורים היו לאבטח את היישוב. על פי עובדות כתב האישום במהלך דין ודברים בין הנאשם למתלונן על רקע נושא השמירה והאבטחה ביישוב, הנאשם דחף את המתלונן שלא כדון, קילל אותו ואיים שישבור את רגליו, תוך שהוא רץ לכיוון המתלונן עם נשק מסוג M16 שברשותו כשהנשק מופנה כלפי המתלונן. בכך תקף הנאשם את המתלונן שלא כדון וללא הסכמתו ואיים עליו בפגיעה שלא כדון בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו.

הנאשם הודה בקיומו של אירוע ובו עימות בינו לבין המתלונן, אך הכחיש את הטענות בדבר תקיפה ואיומים.

עדות שאדי חוסייסי

המתלונן, שאדי חוסייסי, העיד בבית המשפט והוגשו הודעותיו במשטרה.

בעדותו בבית המשפט מסר העד כי בתקופה הרלוונטית שימש כקב"ט מטעם מודיעין אזרחי בגזרה הצפונית של

עוטף ירושלים והתבקש לקחת אחריות על יישובי תוואי עוטף ירושלים, בעקבות יציאת צה"ל מהמקום (עמ' 9).

העד תיאר כי הגיע לכניסה ליישוב עם שני מאבטחים על מנת להחליף משמרות. הנאשם הגיע למקום ולא היה שבע רצון מהצבתם של המאבטחים במקום. המתלונן הפנה אותו להתלונן בפני גורמים בצה"ל. "התשובה לא מצאה חן בעיניו. הוא התחיל להתפרע מולנו וקילל אותו ואז התחיל הנושא של התקיפה המילולית והפיזית" (עמ' 10 שורות 6, 7).

המתלונן הוסיף ופירט כי הנאשם לא הסכים לקבל את העובדים, הוא צעק, קילל ואמר למתלונן שישבור את ידיו ורגליו. המתלונן הפנה אליו את הגב ואז הגיע הנאשם לכיוונו בריצה, הספיק לדחוף את המתלונן דחיפה קטנה ואז תפסו אותו המאבטחים. המתלונן הוסיף כי הנאשם החזיק בנשק M16 קצר צה"לי, אותו אחז בחמש ידיים מוטה כלפי המתלונן. העד הוסיף כי כשהפנו את תשומת לבו של הנאשם לכך שהוא מחזיק בנשק הוא הוריד את הנשק, הניח אותו על המדרכה ובא בריצה לתקוף את המתלונן. המאבטחים תפסו אותו שוב והנאשם איים שישבור את ידיו ורגליו של המתלונן וינגן כמו חליל. בעקבות זאת הגיש המתלונן תלונה במשטרת מעלה אדומים (עמ' 10 שורות 9-17).

בחקירתו הנגדית חזר המתלונן על עיקרי עדותו. הוא תיאר את תקיפתו על ידי הנאשם, פעם אחת כשהנשק עליו ופעם שניה לאחר שהניח את הנשק, וכשנשאל על כך אישר כי הנאשם תקף אותו פעמיים (עמ' 14 שורות 10-15). העד נשאל כיצד יכול היה הנאשם לדחוף אותו כאשר ידיו של הנאשם אחזו בנשק, והשיב כי הנאשם לא צריך היה לעשות דבר, "הנשק פשוט היה קיים" (עמ' 14 שורה 32). תיאור זה מתיישב עם התיאור שנמסר על ידי המתלונן ועל ידי אחרים, לפיו בתחילת האירוע הנאשם לא היה מודע כלל לנשק שבידיו, וכשנתן את ליבו לכך הסיר את הנשק. ב"כ הנאשם טען כי תיאור זה אינו מתיישב עם התיאור שמסר העד בחקירה הראשית, שלפיו הנאשם אחז בנשק בחמש ידיים מוטה כלפי המתלונן, וכי אם הנאשם אחז בנשק ידיו לא היו פנויות לדחוף את המתלונן. המתלונן הסביר כי מדובר בנשק ארוך עם רצועה, שהוא מוטה באופן טבעי גם מבלי שהנאשם היטה אותו (עמ' 14 שורות 29-32).

העד נשאל גם מדוע תיאר בחקירתו במשטרה תקיפה אחת בלבד, והשיב כי התייחס לאירוע כולו כתקיפה אחת, שכללה נסיונות חוזרים של הנאשם לפגוע בו (עמ' 15 שורות 27-30).

המתלונן תיאר, איפוא, אירוע שכלל קללות והתבטאויות שאינן ראויות, איומים לשבור את ידיו ורגליו של המתלונן ואף תקיפה פיזית קלה שחזרה על עצמה, לפני הנחת הנשק ולאחר מכן. עם זאת, המתלונן הבהיר כי הנאשם לא עשה שימוש בנשק, כולל שימוש כאמצעי איום. ההיפך מכך, כאשר הנאשם שם לב לנשק שעליו הוא הניחו בצד ולאחר מכן חזר למעשיו. הנאשם הקפיד, איפוא, גם בעידנא דריתחא, לא לעבור את הגבול של שימוש בנשק או איומים בשימוש בו.

אין מחלוקת על כך שמספר חודשים לאחר האירוע הודיעו הנאשם והמתלונן על ביטול תלונותיהם ההדדיות במשטרה. המתלונן העיד בנוגע לנסיבות הביטול כי ביטל את תלונתו מאחר שהדבר גרם לשלילת הנשק הארגוני, ולא בשל היכרותו עם הנאשם. לדבריו הוא לא התכוון לוותר על התלונה נגד הנאשם, אלא לבטל את שלילת הנשק בלבד (עמ' 10 שורות 29-33; עמ' 14 שורה 13). המתלונן אף הבהיר בחקירתו הנגדית כי נאמר לו במשטרה שלא ניתן לבטל את התלונה, כך שהיא לא בוטלה (עמ' 12 שורה 14).

גירסתו של העד מבהירה כיצד מחד גיסא התלונה בוטלה ומאידיך גיסא בוטלה לא בשל חזרה מגירסתו או מדעתו נגד הנאשם אלא בשל צרכים מבצעיים. יש בה כדי להסביר מדוע המתלונן יזם את השיחה עם הנאשם שבעקבותיה בוטלו התלונות הדדיות.

הודעותיו של העד במשטרה הוגשו בהסכמה לצורך הצבעה על סתירות ובחינת מהימנות העד, וסומנו נ/1, נ/2.

בהודעה נ/1 תיאר המתלונן את האירוע בדומה לתיאור שמסר בבית המשפט. הוא מסר לחוקר כי הנאשם החל להתרגז על רקע חלוקי דעות מקצועיים. הנאשם דיבר אליו באופן פוגע, וכאשר המתלונן השיב שאינו מתכוון לרדת לרמה זו, הנאשם אמר לו שישבור את ידיו ואת רגליו וקילל אותו. אז רץ הנאשם לכיוונו של המתלונן עם הנשק מופנה כלפיו, בשלב מסוים כנראה קלט את מעשיו ושהנשק מופנה כלפי המתלונן, הוא רץ אחורה, הניח את הנשק על שולי הכביש ורץ שוב לעבר המתלונן. הנאשם דחף את המתלונן ולאחר מכן נתפס על ידי המאבטחים.

בהודעה נ/2 נחקר המתלונן תחת אזהרה בחשד לאיומים על הנאשם. הוא הכחיש את עבירת האיומים וחזר על תיאור האירוע. בסיום הודעה זו הוסיף המתלונן כי מדובר באירוע שולי שלאחריו המתלונן הביע חרטה. הוא ביקש לבטל את תלונתו על מנת למנוע פגיעה בפרנסתו של הנאשם.

המתלונן הותיר רושם חיובי. עדותו היתה עקבית וברורה, ותאמה בעיקרה את הגירסה שמסר במשטרה. קיימים שינויים בפרטים מסויימים בין הגירסאות השונות שמסר העד, כפי שפירט ב"כ הנאשם בסיכומיו. המתלונן נחקר בנוגע לעיקריים שבהם ומסר הסברים. אני סבורה כי ככל שקיימים הבדלים בגירסאות, מדובר בעניינים שאינם מהותיים וניתן להבין אתה הסברים על רקע הזמן שעבר או השלבים השונים של האירוע. לא ניכר בעדותו של המתלונן רצון להעצים את האירוע או לפגוע בנאשם. ככלל, עדותו של המתלונן היתה אמינה בעיני ואני מקבלת אותה.

עדות סלים חמוד

העד סלים חמוד הוא אחד המאבטחים שנכחו באירוע. העד הבהיר (עמ' 19 לפרוטוקול) כי אינו זוכר דבר מהאירוע. הוא הסביר כי במשך שנים עבד במקומות שונים והיה מטפל ב-40-30 אירועים במשמרת, ואף נחשף לסיפורים רבים במשפחתו ובכפרו, כך שאינו זוכר דבר מהאירוע. הוא ציין כי לא זיהה את חברו לעבודה שאדי מחוץ לאולם בית המשפט (עמ' 19).

ההודעות שמסר העד במשטרה הוגשו מכח כלל הקפאת הזכירה וסומנו ת/4, ת/5.

אמנם אין דין עדותו של חמוד כדין עדות בבית המשפט כאשר העד זוכר את האירוע ומתאר אותו בעצמו. הגשת הודעותיו של העד מכח הקפאת הזכירה פוגעת ביכולת האפקטיבית לחקור את העד חקירה נגדית על האירוע. עם זאת, לא מצאתי נימוק שלא לקבל את העדות ואת אמרותיו של העד במשטרה. אמנם משקלה של עדות כזו המתבססת על הקפאת הזכירה בלבד יהיה נמוך במידת מה, אולם ממילא אין מדובר בעד המרכזי בתיק ועדותו הובאה בעיקר כחיזוק ותוספת לעדות המתלונן.

ההודעה ת/4 נגבתה מהעד סלים חמוד ביום האירוע וכוללת תיאור האירוע. העד מסר כי התעורר ויכוח בין שאדי לבין הרבש"ץ. הרבש"ץ קילל את שאדי אך שאדי לא הגיב. העד ומאבטח נוסף ניסו להרגיע את הרבש"ץ ושאדי ביקש ממנו בנימוס שלא לקלל אותו. הרבש"ץ דחף את שאדי, וכשהעד והמאבטח השני ניסו לתפוס אותו הוא דחף גם אותם. (העד הבהיר בשלב זה כי אינו מתכוון להתלונן נגד הנאשם). שאדי אמר לנאשם שאם לא ידבר יפה הוא הולך והחל ללכת לכיוון הרכב שלו. בשלב זה הנאשם שינה את צורת הנשק שלו מהצלב, שם אותו על הצואר והרים את הנשק לכיוון שאדי עם הקנה מופנה לשאדי, ורץ לעברו. העד והמאבטח השני תפסו את הנאשם וביקשו ממנו להירגע. הם עצבו את הנאשם והוא הניח את הנשק בצד ורץ פעם נוספת לעברו של שאדי שהיה ברכב. העד עמד בדרך ומנע מהנאשם

להתקרב לשאדי, ואז עזבו שאדי והמאבטחים את המקום.

סיפורו של העד חמוד דומה במידה רבה לסיפורו של שאדי חוסייסי: שניהם תיארו באופן דומה את הרקע לסכסוך, את התנהגות הנאשם שהחלה בקללות ודיבורים בלתי ראויים כלפי שאדי, כששאדי מצידו שומר על קור רוח. לאחר מכן דחיפת שאדי על ידי הנאשם. העד תיאר דחיפה של שאדי על ידי הנאשם, וכשהמאבטחים ניסו לתפוס אותו דחיפה גם כלפיהם. אמנם שאדי לא תיאר דחיפה של המאבטחים על ידי הנאשם, אך הוא תיאר תפיסה של הנאשם על ידי המאבטחים, ומטבע הדברים תפיסה כזו מלווה בהפעלת כח על ידי שני הצדדים. שאדי תיאר את האירוע כתפיסה, וסלים חמוד הוסיף תיאור של דחיפה קלה כלפי המאבטחים. אני סבורה שאין סתירה בין שני התיאורים.

פער נוסף בין עדותו של שאדי חוסייסי לבין עדותו של סלים חמוד נוגע לתקיפה השניה של שאדי על ידי המתלונן. שאדי תיאר שתי דחיפות שלו על ידי הנאשם, האחת לפני הנחת הנשק והשניה לאחר מכן. סלים תיאר אמנם דחיפה אחת בלבד של שאדי על ידי הנאשם, אולם גם הוא תיאר ניסיון נוסף של הנאשם לרוץ לעברו של שאדי ולפגוע בו פעם נוספת. כך שהפער בין שני התיאורים אינו גדול.

באשר לשימוש בנשק, כאמור סלים תיאר כי הנאשם העביר את הנשק ממצב הצלב למצב של רצועה תלויה על הצואר כשהקנה מופנה לעבר שאדי. לכאורה מדובר במצב התקפי כפלי שאדי. אולם העד לא ציין בדבריו איום בנשק או חשש לשימוש בנשק. ציון עובדה זו היה מתבקש אילו מדובר היה אכן בסיטואציה של איום בשימוש בנשק. יתר על כן: מיד לאחר תיאור האירוע בהודעה ת/4 ביקש העד להוסיף כי הנאשם הפקיר את הנשק במקום שבו יש הרבה פלסטינאים והתנהג בצורה שאינה מתאימה לאדם ברמתו ובתפקידו (שורות 14, 15). הוספה זו שבאה ביוזמת העד מצביעה על כך שההתנהגות הבלתי הולמת מצידו של הנאשם היתה בהנחת הנשק ללא שמירה מספקת, ולא באיומים בנשק. אם העד מצא לנכון לציין את המעשה הפסיבי של הנחת הנשק כבלתי ראוי, ודאי שהיה מציין במפורש אילו הנאשם איים בנשק כלפי שאדי.

הודעתו השניה של העד סלים חמוד, ת/5, נגבתה ממנו ביום 20.7.09, דהיינו למעלה מחצי שנה לאחר האירוע. העד לא חזר על תיאור האירוע בכללותו, אך ביקש להוסיף פרטים שלא הופיעו בהודעה המקורית. העד תיאר כי הנאשם איים על שאדי באמרו שישוב את ידיו ורגליו, וכן אמר לו "אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק אני יש לי דאן 2 בקראטה" (שם שורה 6).

לאור התיאורים שמסרו שני עדי הראיה ניתן לקבוע כי הנאשם לא עשה שימוש מכוון ולא הפנה את נשקו באופן מאיים כלפי המתלונן. הנאשם תלה את הנשק ברצועה על צווארו והחל לרוץ לעבר המתלונן. כתוצאה מכך נמצא הנשק במצב שבו הקנה מכוון קדימה, לכיוון התקדמותו של הנאשם, דהיינו לעבר המתלונן. כאשר הנאשם הבחין במצב זה והבין את משמעותו ואת הסכנה הנשקפת ממנו, הוא פנה לאחור, הניח את הנשק על שולי הכביש וחזר לתקוף את המתלונן. ניתן, איפוא, לקבוע כי הנאשם לא עשה שימוש בנשק ולא איים בו כלפי המתלונן או כלפי אדם כלשהו.

העד חמאדי עוודאללה

עד ראיה נוסף, חמאדי עוודאללה, לא העיד בבית המשפט אולם הודעתו הוגשה בהסכמה וסומנה ת/3. ההודעה נגבתה ביום 20.7.09, דהיינו כשבעה חודשים לאחר האירוע. אולם העד אמר בפתח דבריו כי הוא "זוכר את האירוע פחות או יותר".

גם עד זה תיאר עימות בין הרבש"ץ לבין שאדי שהחל בויכוח בענייני אבטחה, כאשר הרבש"ץ התנהג אל שאדי לא יפה, אמר שלא יתן לו להתקרב ליישוב והתקרב אליו בתנועה מאיימת. לדברי העד שאדי החל ללכת לכיוון הרכב שלו, הרבש"ץ הלך אחריו ואמר לו "בוא תראה לי מה אתה יכול לעשות, אני אשבור לך את שתי הרגליים ולא אתן לך להתקרב לפה יותר". שאדי ביקש מהמאבטח סלים להתארגן ולעלות לרכב ושניהם נסעו מהמקום.

העד נשאל אם היה עימות פיזי בין הרבש"ץ לבין שאדי והשיב בשלילה ללא כל הסתייגות (שורות 9, 10). הוא נשאל אם שמע איומים על שאדי והשיב גם על כך בשלילה (שורה 14). בהמשך נשאל העד אם היה מצב בו נעשתה הפרדה בין הרבש"ץ לשאדי, והשיב כי הוא וסלים דיברו עם הרבש"ץ והרגיעו אותו, בזמן ששאדי הלך לרכב ולאחר מכן קרא לסלים ושניהם עזבו את המקום.

העד חמאדי עבדאללה תיאר אירוע הדומה בקוים הכלליים שלו לאירוע שתואר על ידי העדים האחרים. עם זאת הוא לא תיאר עימות פיזי בין המעורבים, וספק גם אם המעשים שתיאר מגיעים לגדר איומים. כשנשאל שלל במפורש עימות פיזי וכן השיב כי לא שמע איומים.

העד עבדאללה מופיע ברשימת עדי התביעה בכתב האישום. הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה ללא כל הסתייגות לגבי תכנה (פרוטוקול עמ' 9 שורה 23). העד לא נחקר חקירה נגדית ולא נעשה כל ניסיון לקעקע את עדותו או חלקים ממנה. המאשימה בסעיף 9 לסיכומיה טענה כי על אך שחמדי לא ראה את התקיפה, הוא מחזק את תיאור האירועים כפי שמסרו העדים האחרים. אולם לא ניתן לקבל טענה זו: על פי הודעתו במשטרה, העד חמדי עוודאללה נכח באירוע מתחילתו עד סופו. הוא תיאר את שאדי וסלים נכנסים לרכב ונוסעים מהמקום. מכאן שנכח במקום בכל הזמן הרלוונטי. העד אף ידע לתאר את התנהגותם ודבריהם של העדים בשלבים השונים של האירוע, כפי שנתפסו על ידו. בנסיבות אלו לא ניתן לפטור את דבריו של העד בנימוק שלא ראה את התקיפה, שכן העד לא אמר זאת בהודעתו, ואף מסר תיאור אשר מבחינתו הוא היווה תיאור מלא של האירוע כולו. יתר על כן, כאשר נשאל אודות עימות פיזי, העד שלל זאת במפורש ולא השיב שנכח בחלק מהאירוע בלבד.

כאשר מצויה בפני עדות חד משמעית של עד תביעה השוללת מגע פיזי בין הנאשם לבין המתלונן, וכאשר העד לא נחקר ולא ניתן הסבר כלשהו לאותה עדות, קיים קושי בקביעת ממצאים העומדים בסתירה מפורשת לעדות זו. עדותו של חמדי עוודאללה מקימה, איפוא, ספק סביר בנוגע לעבירה של תקיפה. באשר לעבירת האיומים ספק זה אינו קיים משני טעמים. ראשית, השיחה שתוארה על ידי העד עצמו בהודעה ת/3 כוללת ביטויים והתנהגות שיש בהם משום איומים. שנית, העד עצמו סייג את עדותו בנושא זה והשיב כי לא שמע איומים (ת/3 שורה 14). תשובה זו אינה שוללת את האפשרות שאיומים אכן הושמעו אך לא הגיעו לאזניו של העד.

גירסת הנאשם

בעדותו בבית המשפט תיאר הנאשם את הרקע לאירוע - סכסוך על כך שהמאבטחים שהוצבו לא עברו הכשרה מתאימה. לדברי הנאשם, יום קודם האירוע נשוא כתב האישום שאדי פגע בו וסילק אותו מהמקום. שאדי כינה אותו זקן ערירי, השמיע קללות נוספות ואמר לנאשם שיטפל בו. לדברי הנאשם הוא לא עשה דבר לשאדי (עמ' 22).

למחרת, ביום האירוע, הגיע שאדי להחליף מאבטח. הוא קילל את הנאשם, כינה אותו זקן ואמר שהוא יכול להרוג אותו. הנאשם תיאר כי ביקש מהמאבטח להחזיק את נשקו, הניח את הנשק בצד, שם את ידיו מאחורי הגב ואמר לשאדי שיבוא ויכה אותו. לדברי הנאשם שאדי הוא שקילל, איים ואמר לנאשם שגמר את תפקידו (עמ' 22). עם זאת,

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הלך לקראת שאדי במהלך הויכוח ביניהם (עמ' 26 שורות 21,22).

הנאשם אישר כי הוא עוסק בקראטה ודרגתו אף יותר מדאן 2. עם זאת טען כי מעולם לא נהג באלימות ואף אימן ילדים וחינך אותם להימנע מכך (עמ' 23).

באשר לביטול התלונה הבהיר הנאשם כי שאדי התקשר אליו מתחנת המשטרה והציע לו לבטל את התלונה, וכי השניים נפגשו בתחנת המשטרה ולחצו ידיים (עמ' 23, 25).

גירסת הנאשם במשטרה אינה שונה באופן מהותי מעדותו בבית המשפט. בהודעה הראשונה, ת/1, הנאשם תיאר ויכוח על הבאת מאבטח שלא על פי סידור העבודה. במהלך הויכוח אמר לו שאדי כי רק איתו יש בעיות, קילל את ואמר לו כי הוא אדם קשה, לא נורמלי וצריך אישפוז. שאדי החל להתקרב אליו ומאבטח בשם חמוד תפס את שאדי. הנאשם נטל את נשקו שהיה מאחוריו בהצלב והניחו על הרצפה. הוא התקרב לשאדי, ושאדי התקרב לעברו כשהוא נוגע באקדחו. נמשכו חילופי דברים ביניהם, והנאשם התלונן נגד שאדי במשטרה על איומים שהשמיע נגדו.

בהודעתו השניה במשטרה, ת/2, הודיע הנאשם על חזרתו מהתלונה בעקבות יוזמתו של שאדי.

דין והכרעה

התיאור הכללי של האירוע דומה למדי לתיאור שמסרו עדי התביעה, אולם בהיפוך תפקידים, כאשר כל אחד מהצדדים טען כי הצד שכנגד הוא שאיים עליו.

עדותו של שאדי חסיסי נתמכת בעדותו של סלים חמוד. גם הודעתו של העד חמדי עוודאללה תומכת בעיקרה בגירסתו של שאדי ולא בגירסת הנאשם. אמנם שלושת העדים עבדו זה עם זה בזמן האירוע, אולם מעדויותיהם של שאדי ושל סלים עולה כי אין מדובר בעבודה ממושכת לאורך זמן שבה נוצרו ביניהם קשרים של ממש. סלים אף העיד, כאמור, כי לא זיהה את שאדי כשראה אותו בבית המשפט.

הנאשם תיאר את חילוקי הדעות המקצועיים בינו לבין שאדי בנוגע להעסקת המאבטחים, ואף הציג מטעמו את ת/3, נוהל שבו היה על המאבטחים לעמוד כתנאי להכללתם בסידור העבודה. אולם גם אם התקיימו חילוקי דעות שכאלה בין הנאשם לבין שאדי והמאבטחים, הרי שעל פי התרשמותי אין מדובר במחלוקת כה חמורה עד כדי הפיכתה לעניין אישי ולסכסוך כה חמור שיביא להגשת תלונות שוא במשטרה. על כן אני מקבלת את גירסת עדי התביעה לאירוע ומעדיפה אותה על פני גירסת הנאשם. כפי שפירטתי לעיל, לנוכח דברי העד עוודאללה בהודעתו ת/3, השולל מגע פיזי בין הצדדים, אני סבורה כי קיים ספק סביר לעניין התקיפה ומזכה את הנאשם מעבירה זו. אולם בנוגע לעבירת האיומים, שלושת עדי התביעה מתארים סיטואציה דומה ואף משתמשים בביטויים דומים - איום בשבירת ידיים ורגליים. בנוגע לעבירה זו שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן אמר את הדברים.

ב"כ הנאשם טען כי האמרות הללו, האיום בשבירת ידיו ורגליו של שאדי, אינן בגדר איומים כיון שהיה ברור שהנאשם לא התכוון לממשן. אני סבורה כי אמירות כאלה בהקשר בו נאמרו מקימות עבירה של איומים, שכן משמעותם היא הבעת כוונה לפגיעה פיזית במתלונן. גם אם היה ברור לנוכחים שאין בכוונת הנאשם לשבור את ידיו ורגליו של המתלונן, עולה מהדברים אזהרה כלפי המתלונן מפני פגיעה בו. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הם מלווים בניסיונות לפגיעה פיזית במתלונן בזמן האירוע עצמו, ועל פי חלק מהגרסאות אף בפגיעה ממש. עם זאת ראוי לציין כי, כפי שקבעתי לעיל, הנאשם לא איים על המתלונן באמצעות נשקו ואף טרח להניח את הנשק בעיצומו של האירוע.

ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים בטענה של זוטי דברים והגנה מן הצדק. אינני מקבלת את הטענה. אכן, אין מדובר בעבירה מן החמורות. אולם לא ניתן לקבוע כי מדובר בזוטי דברים. האירוע התרחש על רקע עבודתו של הנאשם בתפקיד רב אחריות כאחראי לאבטחת היישוב. האיומים הושמעו כלפי המתלונן שאף הוא פעל במסגרת תפקידו. האיומים לא עמדו בפני עצמם. על פי העדויות שנשמעו נלוו להם עלבונות וקללות שהופנו כלפי המתלונן. בזמן האירוע נשא הנאשם נשק. אמנם קבעתי לעיל כי הנאשם לא עשה שימוש ולא איים בנשק, אולם לא ניתן להתעלם מהחומרה המוגברת ומפוטנציאל הסכנה הקיים בכל אירוע שבו נוטלים חלק אנשים חמושים.

בנסיבות אלו אינני סבורה שיש לבטל את כתב האישום נגד הנאשם, אולם ראוי לבחון את שאלת הרשעתו בדין. על כן בשלב זה אינני מרשיעה את הנאשם.

לאור כל האמור אני מזכה את הנאשם מעבירת התקיפה, וקובעת את אשמתו בעבירת האיומים.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, במעמד הצדדים